

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvérek

A halál újra megsuhogtatta kaszáját e község felett, és nyomában könny, gyász és fájdalom támadt.

Egy férfit szólított ki sorainkból. Most összegyűltünk ide, hogy végtisztességet adjunk egy porladni induló emberi testnek, mely 58 éven keresztül Istentől belélelt halhatatlan léleknek lakásul szolgált.

De eljöttünk azért is, hogy a mindennapi munkánk forgatagában, mindennapi életünk zajában megálljunk egy percre és belenézzünk itt egészen közelről a halál szemébe.

Elrendeltetett, hogy minden ember egyszer meghaljon és utána jön az ítélet: olvassuk az Isten szavát, Isten üzenetét tartalmazó Szentírásban. Halál, elmúlás, első látszatra de bosszantó, kétségbeejtő szavak. A természetes életet élő ember nem is tud megbarátkozni soha ezzel a gondolattal. Kinek hite nincs, annak számára a halál valóban elmúlás örökre. A hitetlen ember szemüvegén keresztül nézve, a halál valóban kétségbeejtő.

De a hívő lélek számára van a halálban a sötét és félelmetes valóságon kívül valami vigasztaló és megnyugtató is.

A költő szava:

*„Elhervad a rózsza, lehull a levél
Hiába hisz ember, hiába remél.
Hát semmi de semmi ami vigasztal
Ott túl amaz árkon újra tavasszal.
Sírhalmot ölelve az anya zokog
Kigyullad a csillag, majd feljön a hold
Ott fenn a keresztfán suttogja a szél
Kinyílik a rózsza, kibajt a levél.”*

1. A halál nem az utolsó szó az ember életében: átmenet csupán a földi viszontagságokból az örök életbe. Az élettől pedig nem félünk. Erőszakos, nem kérdezi, hogy akarunk-e átmenni vagy sem. De azt sem kérdezte meg tőlünk senki, hogy akarunk e erre a földi életre megszületni vagy sem.

Könnyű annak még az erőszakos átmenet is aki biztos, hogy odaát az örök élet várja.

2. Az anyaszentegyház gyöngéd szeretete, mellyel segít az átmenetben.
Szt. Mónika A szentkereszt szentsége.
3. Élő szereteteink imádsága.

Mielőtt elkísérnénk ez elhunyt testvérünk kihűlt testét a temetőbe, hogy átadjuk a földnek melyből vétetett, hadd vegyen még utoljára búcsút övéitől.

Istennel és emberekkel megbékélt lelkedet a jóságos mennyei Atya irgalmas könyörületébe ajánljuk, testedet pedig a feltámadás biztos tudatában a földnek adjuk, hogy ott pihend ki egy rövid élet fáradalmait, szenvedéseit.

*Aludjál hát, pihenve csendesen,
Szép álmodat ne bántsa senki sem.
Könnyű legyen a hant, síri föld,
Még eljön az, ki új életre költ.*

Kőröstarján, 1965. január 29.